

PĚCHOTNÍ ROZHLEDY

ROČNÍK I.

Redaktor: Plukovník gšt. Bohuslav Fiala.

ČÍSLO 5.

Major gšt. Rudolf Buland r :

Nový rakouský polní řád.

V červnu minulého roku vydalo rakouské spolkové ministerstvo vojenství první díl nově zpracovaného Polního řádu, a to díl o vedení boje (Führung und Gefecht der verbundenen Waffen. Abschnitt XI. Das Gefecht).

Ostatní díly (I—X) o velení, o letectvu, o jezdeckých jednotkách, o motorisovaných svazech, o průzkumu a zastírání, o pozorování, o spojení, o obrněných vozidlech, o obraně proti plynům, o zajištění, o pochodech a ubytování prý jsou z větší části hotovy a budou vydány v dohledné době.

Jest jen přirozené, že předpisy všech armád jsou zpracovávány na zkušenostech poslední války. Cena nadmíru bohatých zkušeností se, dá často zjistit jen důkladným studiem, vyžadujícím dlouhého času a vědeckého pátrání po konkrétních případech a jejich výsledcích. Aplikace metod musí být přizpůsobena pravděpodobným poměrům budoucího válčení, hlavně technickému vývoji výzbroje, který je dnes problémem prvního řádu a v němž se jeví veliký pokrok a ještě další možnosti. Tyto základy nového tvoření daly vznik bohaté literatuře, vývoji názorů na vedení boje, zkouškám a studiím, které je rovněž třeba bráti v počet při zpracovávání základního bojového předpisu. Uvedené předpoklady dojdou sotva definitivního konce; předpisy na nich vybudované pak ovšem rovněž ne. Revise bojových předpisů jsou zjev přirozený a budou vždycky sledovány s pochopitelným zájmem.

Dvanáctiletý odstup od posledních zkušeností a dvanáctiletý vývoj nazírání na vedení moderních jednotek se zřetelně zračí v novém předpise rakouském. Lze o něm říci, že je jedním z mála předpisů, které jsou na výši doby.

Předpis je vydán zatím jako návrh. Není tedy definitivním zpracováním zásad pro vedení jednotek v boji. Je určen především pro potřebu velitelů vyšších jednotek a samostatných skupin, obsahuje však stěžejní ustanovení o jednání všech nižších velitelů, ba i jednotlivých bojovníků. Opomíjí naproti tomu ustanovení o vedení velkých, strategických jednotek.

Účelem základního bojového předpisu, který podle našeho pojmu zoveme „Polním řádem“, jest podati v přehledné a vyčerpávající formě veškeré zásady, jimiž se mají v boji jednotně řídit všichni velitelé všech zbraní a stupňů. Má usnadnit řízení operací a připravit jednotnost řešení všech problémů, neboli zjednodušiti rozkazování. Mohli bychom jej nazvati zákoníkem přijaté doktriny. S podobného stanoviska se naň můžeme dívat jako na základ dok-

trinálního učení. Musí být proto jasný, metodický, logický a úplný. Nesmí připouštět pochybnosti a jeho forma musí vyhovovati jeho poslání. Jsme dávno přesvědčeni, že boj nestrpí schema; náležitá volnost a pružnost musí býti vlastností všech jeho ustanovení.

Svým rozsahem je rakouský předpis určen k vychovávání velitelů až do velitele divise (v to). Rozpětí to úplně vyhovuje. Zahrnuje široké vrstvy velitelů nižších a končí u prvního stupně velitelů zodpovědných za účelnou spolupráci různých zbraní. Pro vedení velikých jednotek lze bráti v úvahu jen malý počet velitelů a důstojníků gen. štábu, kteří jsou k tomu konci beztoho zvlášť školeni. Zásadní ustanovení mají platnost všeobecnou a předpis je tak ušetřen neúčelného rozšíření.

XI. díl rakouského předpisu pojednává jedině o boji a o jeho řízení. Obsáhlá látka je zpracována velice účelně. Neuškodí opakovat, že v celém uspořádání se jeví na místě ne posledním důvody výchovné, didaktické. Celý díl je rozdělen na šest částí, které mimo část všeobecnou odpovídají jednotlivým bojovým fázím.

Jednotlivé části jsou tak uspořádány, že ukazují jasně na spojitost s fázemi příbuznými a že dávají vyniknout zásadám všeobecným před zásadami platnými pro zvláštní situace té oné fáze. Předpis se tím stává stručnějším, přehlednějším a přispívá k potírání schematických pojmů. Změněný duch předpisu je s mnoha stran považován za odklon od názorů německých a za znamení rozluky taktiky rakouské od taktiky německé. Nebudeme snad daleko pravdy, ustálíme-li se na názoru, že tento zřejmý odklon byl vynucen spíše pokrokem na poli takticko-technickém a že není nemožné opětné sblížení, jakmile bude vydán nový předpis německý.

V předmluvě se uvádí, že zásady v předpise obsažené mají být chápány v jejich duchu. To znamená, že jejich ztělesnění neboli uplatnění může být provedeno jen podle povahy úkolu, situace a terénu. V předmluvě je rovněž poskytnuto první místo zdůraznění důležitosti spolupráce zbraní, která má být v míru nejvyšším cílem výcviku velitelů a vojsk.

Rakouské armádě bylo mírovou smlouvou zakázáno letectvo, těžké a speciální dělostřelectvo, obrněná vozidla, útočné plynové prostředky a omezena výzbroj pěchoty a počty jezdeckta. Předpis přes to pojednává o vedení jednotek moderně vyzbrojených armád. Nemůže být sporu o tom, že znalost taktiky takovýchto jednotek je nezbytným předpokladem pro obranu proti nim.

Všeobecná část předpisu.

Veškeré všeobecnosti, týkající se boje bez ohledu na jeho povahu, nebo takových bojových činností, které beze změny souvisí se všemi druhy bojů, a konečně zásady hodnoty neměnitelné jsou obsaženy v této části v přehledné a vyčerpávající formě. Předpis se tím vyhnul jinak nezbytnému opakování všeobecných zásad v projednávání jednotlivých fází; může je jen krátce připomenout a odkázat na příslušnou, číslem označenou stat'. S tímto způsobem

rozřídění látky se setkáváme v celém obsahu předpisu. Učelnost takového zpracování látky se projevuje především v zmenšení jeho obsáhnosti a tedy i ve větší přehlednosti.

V čele všeobecné části stojí výrazně vytištěné heslo: „Boj nestrpí schéma.“ Varovné volání před nebezpečným používáním ztrnulých a naučených formulí k řešení bojových situací, které se nikdy neopakují, stojí na pravém místě a opakuje se již na prvních dvou stránkách. Předpis jde ještě dále a doporučuje změny používaných bojových způsobů, aby bylo dosaženo překvapení protivníka, které nesmí být nikdy puštěno se zřetele. Na tomto místě také výmluvně připomíná rozhodující význam spolupráce zbraní a doporučuje jednoduchost jakožto jedinou záruku úspěchu.

Druhá stať je věnována palbě a jejímu použití. Technický rozvoj palebných zbraní, jejich rozmnožení, objevení se tanků, bitevních letounů a plynů způsobil, že se palba stala nejdůležitějším bojovým prostředkem velitele. Mnohotvárnost použití palby a kombinace palby různých zbraní vyžadují, aby jí bylo používáno plánovitě a vždycky podle celkového manévru. Předem zhotovený program pro zasazení palby je v normálních případech nezbytný (plán palby). Pro případy, kdy pro plánovitou přípravu řízení palby chybějí nutné předpoklady (čas, znalost situace) stanoví předpis nový pojem, t. zv. „Feuerleitungs“, kterým rozumí řízení palby podle okamžité situace a zásob střeliva. Předpis správně upozorňuje na to, že řízení palby bude vždycky mnohem obtížnější nežli provádění palebného plánu.

Bylo by chyba souditi, že předpis přiznává palbě význam absolutní a rozhodující. Označuje ji sice za nejdůležitější velitelský prostředek, ale podotýká, že podpora palbou, zvláště v pohybné válce, nebude nikdy dokonalá. Účinek protivníkovy palby musí být snížen iterénem, členěním, opevněním a především využitím překvapení. Můžeme k tomu podotknout, že i nejmohutnější vlastní palebná síla bude bezvýznamná proti překvapujícímu jednání protivníka.

Účinek palby nelze považovat za rozhodný. O výsledku boje rozhodne ve většině případů teprve řež.

Palba sama o sobě nemůže přivést rozhodnutí. V útoku musí být těsně spojena s pohybem. Ani obranu však nelze s tohoto stanoviska považovat za doménu palby. Ofensivním manévry jsou přisuzovány stále větší možnosti, a osamocení palby bez úpravy terénu, členění a kombinace překážek nelze si rovněž myslet. Avšak stále usilování o největší účinnost palby může valně zjednodušit ostatní opatření.

Pro ulehčení rozkazování a pro spolehlivé vyžadování palby stanoví předpis přesná pojmenování různých druhů palby, řídí se jejím účelem. Jsou to:

palba ničivá, přehradná, rušivá, neutralizační, pohyblivá palebná přehrada a přepad palbou. Předpis uvádí u každé palby její účel, způsob provedení a zbraně, které jsou pro takovou palbu způsobilé. Není valného rozdílu mezi pojmy zde uváděnými a pojmy našimi. Stačí proto všimnout si krátce některých zvláštností.

Pojem palby ničivé je spojován s pojmem naší palby proti nepřímým, pro kterou předpis nemá zvláštního pojmenování s taktického hlediska. Pohyblivá palebná přehrada se dělí ve dva odlišné a přesně definované druhy: řízená pohyblivá přehrada, jejíž postup se řídí podle postupu pěchoty, a postupující palebná přehrada, které naopak pěchota svůj postup přizpůsobuje. Použití pohyblivé palebné přehrady předpokládá značné zásoby střeliva a důkladnou přípravu. Přes to se předpis nezmiňuje o tom, že by byla výjimečnou formou přímé podpory pěchoty. Při palebné přehradě se mohou účastniti i těžké kulometry. Předpis zařazuje pohyblivou palebnou přehradu mezi normální druhy palby, jistě přesvědčen o jejich výhodách, které jsou nepopíratelné. Ovšemže počty děl a střeliva, které budou k dispozici, rozhodnou o tom, bude-li prováděna nebo nahrazena jinou, méně vydatnou palbou. Tím však nebude dotčen přijatý princip.

Pojmem „přepad palbou“ rozumí předpis soustředěnou palbu většího množství baterií nebo těžkých kulometů, palbu, která má působit s překvapením a nepřátelské cíle rozrušit. Srovnává se tedy s naším pojmem postupného soustřeďování palby pro přímou podporu pěchoty, pokud ji bude k tomuto účelu použito.

Při některých druzích palby se s výhodou účastní i bitevní letectvo, zvláště použije-li plynových střel, při palbě rušivé dokonce i letectvo pozorovací, působící jak pumami, tak i kulometry.

Přímá podpora pěchoty je hlavním posláním palebních zbraní a její forma závisí na taktickém účelu. Předpis stanoví tři pojmy pro tuto palbu: palba přípravná, podpůrná a ochranná.

Důležité je ustanovení, že provádění přípravné palby musí být uchráněno jakéhokoli schema. Příprava útoku palbou je zásadně podřízena snaze o překvapení, bude tedy prováděna jen tehdy, je-li třeba odstranit jinak nezdolné překážky a není-li použito tanků.

Zajímavá je definice podpůrné palby (Unterstützungsf Feuer), stanovící, že tato palba je řízena na části napadené pěchoty a na cíle ležící od ní stranou a vzadu a mající možnost působit do útočného prostoru. Z toho vyplývá, že pojem podpůrné palby v sobě zahrnuje bez rozlišení naše pojmy přímé podpory a ochrany útoku. Uvidíme později, jak se tento fakt odráží v rozdělení úkolu na dělostřelecké skupiny přímé podpory a všeobecné činnosti.

Palba ochranná (Abwehrfeuer) je určena výhradně pro obranu a zahrnuje v sobě palby přehradnou a ničivou (neboli proti přípravě). Nalézáme zde jen potvrzení všeobecně platných názorů: souvislá a hluboká přehrada automatických zbraní a nesouvislá a jen na nejdůležitější místa fronty omezená palebná přehrada dělostřelectva se musí účelně doplňovat, při čemž dělostřelectvo musí být pohotovo působit na kterékoliv místo fronty vyšší jednotky. Velice účelné je jistě i ustanovení, že přehradné palbě třeba dát přednost před palbou proti přípravě (ničivou), byly-li obě vyžádány současně.

Další stat' pojednává o všeobecných zásadách pro dělostřelectvo. Vrchní velitel nebo velitel armády vykonává vliv na průběh boje zasazováním svého dělostřelectva a rozdělováním střeliva. Tito velitelé mohou tvořiti zvláštní dělostřelecké skupiny i s použitím dělostřelectva vyšších jednotek. To jsou téměř jediné zmínky o vlivu velitelů velkých jednotek a jsou zde učiněny jen pro svou všeobecnou povahu.

Dělostřelectvo vyšší jednotky je zásadně a stále podřízeno jediné veliteli dělostřelectva této jednotky, který je odpověden za jeho účelné použití a za řízení palby podle rozkazů a v rámci úmyslu velitele jednotky. U samostatných taktických skupin je velitelem dělostřelectva automaticky nejstarší dělostřelecký důstojník.

Dělostřelectvo jednotky zůstává zásadně v každé situaci celé podřízeno veliteli dělostřelectva. Toto ustanovení vyslovuje jasně zásadu **absolutní centralisace**, nutné k včasnému a vydatnému zasažení soustředěné palby do prostorů, které jsou v tom onom okamžiku důležité. Decentralisace, t. j. přidělování částic dělostřelectva velitelům pěchoty, je případem výjimečným a odůvodněným jen takovými okolnostmi, které zabraňují vydatnému zasažení centralisovaného dělostřelectva v prospěch pěchoty, a je vždycky povahy jen přechodné. Toto ustanovení je příkrým odklonem od názorů německých a je blízké názorům našim tím, že neruší nepřetržitou pohotovost k zasažení celou vahou palby v prostoru hlavního úsilí v kterémkoliv okamžiku.

Předpis opatrně vypočítává případy, v kterých může jíti o částečnou a dočasnou decentralisaci. Jsou to: provádění samostatných úkolů, velice pohyblivý boj (na př. na zdrženou), boj v nepřehledném terénu a na širokých frontách, boj za nevyjasněných situací (střetnutí, pronásledování, ústup) a konečně případ nejpravidelnější, během úspěšně rozvinutého útoku. Tento poslední případ má ráz velice sympatický: rakouská doktrína dává přednost decentralisaci před nepřítelem otřeseným před decentralisací proti nepříteli dosud nedotčenému. Veškeré decentralisované částice dělostřelectva jsou povinny navázat bez průtahů spojení s velitelem dělostřelectva jednotky. Tím má býti a priori připravena možnost rychlé opětne centralisace.

Všeobecné podmínky pro spolupráci s pěchotou a pro vlastní činnost dělostřelectva musí vyplynout z jeho účlenění. Silnější dělostřelectvo se v boji člení v dělostřelectvo pro přímou podporu. (Art. zur unmittelbaren Unterstützung) a v dělostřelectvo pro všeobecnou činnost (Art. für das Ganze). Tedy na rozdíl od německého členění dělostřelectva ve skupiny pro blízkou a dalekou palbu uchyluje se předpis k logickému pojmenování skupin podle jejich poslání. Pojmenování skupin, nám tak blízké, budí představu, že se i jejich úlohy budou krýt s naší praxí. Ale není tomu tak. Skupině přímé podpory je svěřena palba zvaná „Unterstützungsfeuer“, kterou předpis odívá v pojem přímé podpory, ale o níž již víme, že nezahrnuje jen palby na přímé cíle útoku, nýbrž i palby na cíle vzdálenější, ale mající možnost působit do prostoru

útoku, neboli, že zahrnuje i palbu, které říkáme „ochranná“. Úkolem dělostřelectva pro všeobecnou činnost jsou především palby daleké, palby proti bateriím a pak konečně zesilování palby dělostřelectva přímé podpory. Tím je řečeno, že se sice pro povahu svého materiálu ochranné palby často zúčastní, že však tato palba nebude jeho ustálenou činností za útoku. Blízká ochrana útoku náleží v zásadě dělostřelectvu přímé podpory.

Zvýšení účinku dělové palby se dosáhne spoluprací s letectvem, které se zvláště užitečně uplatní pro palbu proti bateriím. Proti těm se pak zvláště doporučuje použití plynů.

Členění dělostřelectva ve skupiny má ulehčit velení a usnadnit manévry palbou. Několik baterií se uskupuje v podskupinu, několik podskupin ve skupinu, při čemž má být dbáno, aby nebyly trhány taktické svazy a aby si jednotky obou zbraní, určené k spolupráci, byly i prostorově dosažitelné. Předpis doporučuje tvořit skupinu všeobecné činnosti z baterií všech ráží a požadavek odůvodňuje svrchovanou potřebou soustřeďovat palbu do pásma hlavního úsílí, často pro palby těsně před vlastní pěchotou. Je to jistě jasné a odůvodněné rozřešení tak často přetřásané otázky o přidělování lehkých baterií skupině pro všeobecnou činnost.

Je třeba dotknout se i otázky t. zv. navrhovacího řízení, která byla v poslední době kriticky probírána jak se strany rakouské, tak se strany německé. Německý předpis trvá dosud na ustanovení, že se velitel jednotky rozhoduje na základě odůvodněného návrhu na použití dělostřelectva, který je velitel dělostřelectva povinen veliteli jednotky předkládati. Rakouský předpis se z tohoto nazírání vymánil a otázku tu ponechává úplně stranou, neboli zdůraznil naprostou nezávislost a odpovědnost velitele jednotky. Veliteli jednotky ovšem nic nebrání, aby, uzná-li toho potřebu, velitele dělostřelectva, tak jako velitele jiných zbraní nebo přednosty služeb k podání návrhu vyzval. Vidíme tedy, že i v tomto směru se rakouský předpis přiblížil naší praxi.

Na konci statí podává předpis vodítka pro sestavení rozkazu pro velitele dělostřelectva. Taková vodítka podává na několika místech a v poznámce k této statí uvádí všeobecné údaje pro každý operační rozkaz. K tomu sluší jen podotknouti, že vodítka jsou tak pojata, že v sobě nemohou skrývat nebezpečí schematu a že jsou jen připomínkami pro logické sestavení rozkazu, bez ohledu na to, pro jaký stupeň velitelství má být rozkaz určen.

Čtvrtá stat' je věnována ustanovením o spolupráci zbraní. Je obsáhlá a je zpracována způsobem odpovídajícím její důležitosti. Je tu položen požadavek důkladné přípravy a bezvadné souhry v prostoru i v čase, požadavek osobního styku velitelů obou zbraní a zdůrazněna nezbytnost vzájemné znalosti zbraní, pokud jde o jejich výkonnost a možnosti.

Pěchota je povinna doplnit účinek dělové palby vlastními zbraněmi a ihned ho využít; dělostřelectvo je povinno být stále v takové situaci (pozorování), aby mohlo samo vystihnout situaci pěchoty a rychle přizpůsobit palbu rychle se měnící potřebě pěšího

boje. Takovéto vzájemné přikázání povinnosti zaslouží jistě souhlasu, neboť vymýtit často se vyskytující spory v této otázce.

Je jistě velikou předností rakouského předpisu, že shrnul veškeré předpoklady pro spolupráci zbraní v jednu přehlednou stať.

Další stať pak probírájí otázky pozorování, spojení, záloh, obrany proti letadlům, obrněným vozům a proti plynovým útokům, použití umělé mlhy, polní meteorologické služby, vlivu terénu, polního opevňování, použití ženijního vojska, otázky zachovávání a tvoření svazů, zásobování a odsunu, zacházení se zajatci, opatření k zamezení panik a znalosti nepřitele. Pouhý výpočet stať je ujištěním, že předpis neopominul nic, co by mohlo jakkoliv mít vliv na vedení jednotky v boji.

Novinkou v předpise je obsáhlá stať o použití **umělé mlhy**, dnes nájisto důležitého činitele pro zajištění překvapení, a **naprosto moderní** je pak stať o opatřeních k zamezení paniky, o jejichž účelnosti nelze pochybovat v budoucí válce, bohaté jistě na technická i taktická překvapení, která mohou být s to otrást duši celých jednotek do té míry, že by byly vyřaděny z boje, kdyby na vhodná opatření nebylo včas pamatováno. Nejosvědčenejším prostředkem zůstane jistě jen účelná výchova, poučování a osobní příklad a vliv.

Druhá část předpisu je určena přibližování proti nepříteli (Annäherung an den Gegner.) Starý rakouský předpis tuto fázi neznal, stejně jako předpis německý. Přiblížení k nepříteli a zjednání dotyku se dalo v rámci zajištěného pochodu. Nový předpis předstihuje dokonce i metodičnost přibližování našeho a rozděluje celou operaci na čtvero zřetelných údobí, o nichž říká, že se ve většině případů přibližování mohou projevit. Nepřímo tím naznačuje, že spleť ráz přibližování může způsobit, že některé údobí může z řetězu událostí úplně nebo z části vypadnout, anebo nerozlučně s jiným údobím splynouti. Takový způsob podání problému vůbec znemožňuje jakoukoli schematickou představu. Podle logického vývoje následují v normálním případě tato údobí za sebou takto:

rozčlenění, přibližovací pochod, rozvinutí a zahajovací boje. Pozorujeme hned, že se zahajovací boje a tedy i zjednání dotyku stávají článkem přibližování. Správnost tohoto pojetí můžeme sami zhodnotit vyslovením názoru, že přiblížení bude vskutku skončeno teprve tehdy, až valné síly jednotky upoutají valné síly protivníka, až tedy tyto valné síly budou navzájem v těsné blízkosti a tedy až budou pohotovы k rozhodné operaci (útok, obrana).

Rozčleněním končí zajištěný pochod a počíná přibližování. Jednotka se rozčleňuje **během zastávky** do šířky a do hloubky, aby při vstupu do pásma působnosti středního dělostřelectva byla co nejméně zranitelná, aniž však její bojová pohotovost a schopnost využívat terén je dotčena. Hranice tohoto pásma hledá dnes předpis již ve vzdálenosti nejméně 12—16 km od nepřitele, ne-li známého, aspoň předpokládaného. Poslání předpisu samo napovídá, že se

první členění dotýká jednotky ve větším rámci a že další, drobnější členění bude prováděno s dalším postupem. Rozčlenění samo má již obsahovat prý zárodek vůle k zajištění iniciativy. Tento požadavek je vtělen vedle plánovitého učlenění pěchoty v okamžitém zasazení dělostřelectva na nejvyšší stupeň pohotovosti. Z a s a z e n í p o č í n á v y s u n u t í m d ě l o s t ř e l e c t v a d a l e k o n o s n ě h o, s t u p ň u j e s e b ě h e m p o s t u p u v y s u n u t í m d a l š í h o e v e n t. i c e l ě h o d ě l o s t ř e l e c t v a j e d n o t k y a p r o v á d í s e p o s l e d e c h a s t ř í d a v ě.

V těchto opatřeních shledáváme věci, které by neznamenal nic nového, kdyby předpis nešel až k nejodvážnějšímu způsobu zajištění iniciativy, totiž k předsunování dalekonosného dělostřelectva, chráněného pohyblivými prvky, až před sám zajišťovací sled, jsou-li určitý úspěch a bezpečnost baterií zaručeny.

Velmi mnoho dalších podrobností neopomíjí ani možné zásahy ze vzduchu, zásahy obrněných vozů a plynů a pamatuje na nejdůležitější předpoklad přibližování, na všestranný průzkum a zajištění. Následuje pružný vzor rozkazu pro rozčlenění. Předpis se důsledně nezmiňuje o decentralisaci částic dělostřelectva; považuje situaci ještě za příliš nejasnou.

Přibližovací pochod je další postup rozčleněné a zajištěné jednotky. Děje se co nejdéle možno po cestách. Z nastalých možností pravděpodobného střelení hlavních komunikací letectvem, balony a i pozorovatelnými pozemními vyvozuje předpis častou nutnost, takových komunikací nepoužívat. Naprostou novinkou proti starému předpisu je zavedení postupných posunů předvojů a valného voje. Nejsou ustanoveny za pravidlo, nýbrž za opatření, kterého je třeba použít, vyžaduje-li toho situace, terén a hlavně úmysl velitele. Uplatní se však obvykle vždycky za postupu v nevyjasněné situaci, v nepřehledném terénu a za tmy (mlhy), tedy vždy, kdy moment překvapení nepřitelem vstupuje do popředí. Pro hroživé nebezpečí, plynoucí teď z možnosti nepřátelského letectva, pro přibližování proti připravené posici (s organizovaným průzkumem a spojením, a v nevýhodném terénu, hlavně pro zabezpečení překvapení, doporučuje předpis noční přibližovací pochody. Neopomíjí však stanovit, že zajišťovací oddíly musí dosíci svých míst a že spojení a protiletadlová obrana musí být organizována ještě za dne, neboli upozorňuje na nutné uvážení možností zasazených orgánů. Průzkum nabude větší intenzity, zvláště v bocích, ženijní vojsko je připraveno zajistit plynulost pochodu.

Rozvinutí je pojmem pro učlenění k boji, tedy pro zhuštění bojového sledu, zmenšení hloubky a provtření myšlenky manévru do utvořené sestavy. Provádí se při vstupu do pásma ovládaného většinou dělostřelectva. Definice uvedená v předpise je jasná a zaručuje jednotné pochopení problému v celé jeho ohebnosti. Není uvedena zbytečně, je nadmíru důležitá, aby bylo poukázáno na to, že uskutečňování nebo pozměňování definitivní sestavy je pod vlivem valné síly nepřátelského dělostřelectva nevykonatelné nebo aspoň neprozíravé.

Potřeba velení a rychlého postupu vyžaduje, aby pokud to terén a nepřátelská palba připouští, bylo rozvinutí malých jednotek co nejvíce oddáleno. Je to cenné ustanovení pro nižší velitele, u nás velmi postrádané. Účelné členění do hloubky musí umožnit skryté přesuny a nesmí omezit možnosti velení.

Zahajovací boje. Tento pojem není totožný s naším pojmem zahajovacího boje. Je to vlastně zjednání dotyku a předpis jej charakterisuje prvními boji, které se rozvinou u zajišťovacích jednotek. Budou mít jinou povahu při střetnutí a jiný ráz za přibližování proti nepříteli v postavení. Zahajovacím bojům přičítá předpis veliký význam pro průzkum a z jeho výsledků, plynoucí zasazení valné síly jednotky. Přes to, že tu jde výhradně o činnost zajišťovacího sledu, nepodává předpis bližší ustanovení, jimiž se mají předvojové jednotky řídit. Činí tak až později v kapitole věnované útoku. Poznává však všeobecným způsobem, **že zahajovací boje musí být vedeny na široké frontě**, že použití tanků a letectva je žádoucí a že veliteli předvoje musí býti oznámeno, zda a kdy může spočíhati na pomoc částí valného voje. (Příště dále.)

Štábní kapitán D. D o r s c h n e r :

Nepřímá střelba z kulometu.

(Francouzský způsob, přizpůsobený zvláštnostem kulometu Š.)

(Dokončení.)

V ý p o č e t p r o z á k l a d n í k u l o m e t .

Příklad podle obrázku 1. Palebné stanoviště 210 m n. m., cíl 230 m n. m., terénní překážka 240 m n. m. Dálka cíle 2000 m, překážky 1200 m. Teplota 20° C, vítr 5 m/sec., proti směru palby. Vlastní jednotky na překážce. Zaměřujeme vytyčením směru palby.

P o s t u p v ý p o č t u :

1. podle délky cíle zjistíme v tabulce I. příslušný náměr, a pak přezkoušíme přestřelitelnost překážky,

2. podle polohového úhlu cíle zjistíme v tabulce II. opravu náměru,

3. podle teploty zjistíme v tabulce III. opravu náměru,

4. podle síly a směru větru zjistíme v tabulce IV. opravu náměru a

5. podle délky cíle zjistíme v tabulce V. opravu odměru.

Bude tedy:

Dálka cíle 2000 m	Ná	89 dc	OD	300 dc
polohový úhel +20 m	oprava	+13 dc		0 dc
teplota +20° C	oprava	— 4 dc		0 dc
vítr 5 m/sec., proti	oprava	+ 4 dc		0 dc
derivace pro 2000 m	oprava	0 dc		+ 10 dc

Celkem

Ná 102 dc OD 310 dc